

Po trzecie, na wypadek, gdyby Trybunał także posłużył się przedstawioną w zaskarżonym wyroku definicją pojęcia dochodzenia, rząd francuski twierdzi, że procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 w każdym razie odpowiada tej definicji, zważywszy na jej cel i przebieg.

W drugiej kolejności rząd francuski twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, posiłkowo, że nawet jeśli uzasadniona opinia wydana przez Komisję jest elementem dochodzenia w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, to ujawnienie tego dokumentu nie musi zagrażać celowi procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34.

W tym względzie rząd francuski podnosi, że strona skarżąca nie podniosła w żadnym momencie, ani w początkowej skardze, ani w replice, ani w swych uwagach w przedmiocie uwag interwenientów, argumentu, że nawet gdyby uznać, że procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 stanowi dochodzenie, to ujawnienie zaskarżonego dokumentu nie zagraża celowi tego dochodzenia.

W konsekwencji, ponieważ zarzut podniesiony posiłkowo przez Sąd nie został podniesiony przez skarżącego i dotyczy on legalności zaskarżonej decyzji co do istoty, rząd francuski stoi na stanowisku, że w pkt 84–88 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, podnosząc ten zarzut z urzędu.

Po drugie, w zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że celem procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34 jest zapobieżenie przyjęciu przez krajowego ustawodawcę normy technicznej, która stwarza barierę dla swobodnego przepływu towarów, swobodnego przepływu usług lub swobody przedsiębiorczości usługodawców w obrębie rynku wewnętrznego (pkt 85 zaskarżonego wyroku).

Rząd francuski uważa jednak, że Sąd dokonał w ten sposób zawężającej wykładni celu procedury przewidzianej w dyrektywie 98/34.

Rząd francuski twierdzi bowiem, że oprócz celu zapewnienia zgodności norm krajowych, procedura przewidziana w dyrektywie 98/34 służy także celowi zapewnienia jakości dialogu między Komisją a danym państwem członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 145, s. 43.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen (Szwecja)
w dniu 6 lipca 2015 r. – Unionen/Almega Tjänsteförbunden, ISS Facility Services AB**

(Sprawa C-336/15)

(2015/C 311/34)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Arbetsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Unionen

Strona pozwana: Almega Tjänsteförbunden, ISS Facility Services AB

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z dyrektywą w sprawie przejęcia przedsiębiorstw⁽¹⁾, by – po upływie roku od przejęcia przedsiębiorstwa, w ramach stosowania postanowienia układu zbiorowego pracy obowiązującego u przejmującego, zgodnie z którym przesłanką skorzystania z wydłużonego okresu wypowiedzenia jest posiadanie nieprzerwanego okresu zatrudnienia u jednego pracodawcy – nie brać pod uwagę stażu pracy nabytego przez pracowników u zbywającego, podczas gdy zgodnie z identycznym postanowieniem zawartym w układzie zbiorowym pracy obowiązującym u zbywającego pracownicy mieli prawo do zaliczenia tego stażu pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 7 lipca 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Lucowi Vanderborchtowi, oskarżyciel posiłkowy: Verbond der Vlaamse Tandartsen VZW

(Sprawa C-339/15)

(2015/C 311/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: Luc Vanderborcht

Oskarżyciel posiłkowy: Verbond der Vlaamse Tandartsen VZW

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawie krajowej, w której całkowicie zakazano wszystkim podmiotom wszelkiej reklamy leczenia ust lub zębów, takiej jak art. 1 belgijskiej Wet van 15 april 1958 betreffende de publiciteit inzake tandverzorging (ustawy z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie reklamy w dziedzinie leczenia zębów)?
- 2) Czy zakaz reklamy leczenia ust lub zębów stanowi „przepis prawny dotyczący aspektów produktów związanych z bezpieczeństwem i zdrowiem” w rozumieniu art. 3 ust. 3 dyrektywy 2005/29/WE?
- 3) Czy dyrektywę 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 8d Koninklijk Besluit van 1 juni 1934 houdende reglement op de beoefening der tandheelkunde (rozporządzenia królewskiego z dnia 1 czerwca 1934 r. w sprawie leczenia zębów), w którym ściśle określono wymogi dyskrekcji, które musi spełniać sztyl gabinetu lekarza dentystry wystawiony na widok publiczny?